

med saadanne Fugle som Duer. Naar et Par Duer har et Par Unger at made, er deres Forbrug af Føde ikke dobbelt saa stort, men næsten tre Gange saa stort som før, fordi Fugleunger vokser umaadelig hurtigt og skal have et kraftigt Foder for at sætte Sul og gaa frem i Vækst. I Løbet af kort Tid er de helt udvoksede. Saaledes gaar det med Raagerne og med adskillige andre Fugle her i Danmark, og det kunde derfor være paa Tide, at vi ikke blot tog Raagerne under Behandling, men at vi fik et almindeligt Gennemsyn af vor Jagtlovgivning og derunder tog andre skadelige Fugle op til Behandling. Der er ingen Fugl saa skadelig, at den ikke ogsaa gør nogen Gavn. Men vi burde have Lejlighed til at undersøge, om Gavn og Skade staar i et saadant Forhold til hinanden, at vi kan underholde en Bestand af Fugle af saa og saa stor Størrelse uden at lide for meget derved, og undersøge, hvilke Fugle der har taget for stærkt Overhaand.

Det er nemlig her en Faktor, der overses af den udmærkede Videnskabsmand, som jeg begyndte med at nævne. Ja, han overser den vel ikke, men da han ønsker, at den ikke var til Stede, vil han søge at bringe den ud af Verden. I tidligere Tid var Jorden forsynet med vilde kødædende, frugtædende og kornædende Dyr i broget Mangfoldighed. Oppe i Luften svævede Ørne og Falke, og paa Jorden gik alle mulige Slags Rovdyr, Ulve og Ræve. Og de holdt Justits, saa at den ene Art holdt den anden Art i Tømme, der blev ikke Overvægt paa nogen af Siderne. Nu er de fleste Rovdyr blevet Menneskene saa besværlige, som den Duehøg, jeg før omtalte, var blevet mig, og derfor tilintetgør man dem, eftersom man ellers ikke er i Stand til at have sine Duer i Fred. Det samme gælder om Maaren, som Bonden maa tilintetgøre, hvis han vil have sin Hønsegaard i Fred, og en vis Tid af Aaret gælder det Ræven, nemlig naar den har Unger, ellers er den ikke slem til at gøre Fortræd i Hønsegaarden. Menneskene har altsaa taget Jorden under Opdyrkning og fjernet de for dem mest skadelige Dyr, og derved er der kommet Uligevægt i Naturen. Der er nogle Dyr, som kan assimilere sig med Menneskene og bruge af de Næringsstoffer, som Menneskene selv fremskaffer. Det gælder f. Eks. Raagen og Graaspurven. Der er ingen Tvivl om, at Graaspurven gør en betydelig Fangst baade af voksne Insekter og Larver, særlig i den Tid, de har Unger.

Men det er lige saa sikkert, at Graaspurve i store Flokke er i Stand til helt at ødelægge baade Havre-, Byg- og Hvedemarken. En Mand, der er saa uheldig op til sin Jord eller i Nærheden af den at have et lavt, tæt Krat, f. Eks. et Tjørnekrat, kan risikere en saadan Invasion af Spurve paa sin Mark, at han lider meget betydelig Skade derved.

En anden Fugl, der efter min Mening i de senere Aar ogsaa er taget alt for stærkt til, er Maagen. Men jeg vil være beskeden og sige, at Maagernes Liv og Færden bør være Genstand for en videnskabelig og praktisk Undersøgelse. Vi begyndte med at frede Maagerne, og det var meget godt i den Tid, da der var Oldenborrer i Danmark, fordi det er vitterligt, at Maagerne gaar bagefter Ploven og samler Oldenborrelarver op. Men nu er vi kommet langt ud over den Tid. Der er, mig bekendt, ikke noget Sted i Danmark, hvor der findes Oldenborrer i en saadan Udstrækning, at vi trænger til kunstig Fugleavl for at holde Oldenborrerne nede. Naar man undersøger en skudt Maage — man behøver ikke at skære den op, skyder man en Maage paa Marken, giver den selv Maveindholdet fra sig —, viser det sig, at der i dette er en Knude af Regnorme saa stor som en lille Haand. Naar der er 1 Larve, er der mindst 50 af de største og fedeste Regnorme. Er Darwins Teori om Muldens Dannelse rigtig, hvad den utvivlsomt er, dannes Mulden ved, at Regnormene fortærer gamle Planterester. Jeg tror derfor, at vi skal undersøge Maagens Færd lidt nøjere. Vi skal ikke af Hensyn til den smukke Fugl sky at holde den indenfor passende Grænser.

Hvis Dyrevennerne forstod deres Interesse, vilde de være med til at regulere Maagernes Tal. Paa Markerne gaar det ud over Regnormene, men paa Stranden, hvor de smukke Strandfugle yngler, Rødben, Bekkasiner, og hvad de nu hedder, gaar det i høj Grad ud over disse. Der er snart ikke Yngleplads for disse Strandfugle, som vi alle elsker, og som er vore bedste Venner, naar vi kommer ud til Stranden og over paa de smukke Øer i Fjordene. Saa snart der slaar sig en Maagekoloni ned et Sted, bliver Æggene ædt, og de Unger, som mulig maatte komme frem og stolprer rundt i Sandet, bliver temmelig sikkert opdaget og ædt af Maagerne, en Maage sluger alt uden at spørge om Forlov. En Maage kan ligesom en Sælhund altid æde. Saa længe den er vaagen, æder den. Her i Nær-